

В її вінку – і гордий жар калини,
І сонячних пшениць загуслий сік,
І слава трудової України,
Якій не згинуть повік

(Дмитро Луценко,
«Рідна пісня»)

У День 70-річчя визволення Києва від німецьких окупантів у Київському національному університеті культури і мистецтв було своє свято. У рамках 40-річного ювілею кафедри фольклору народнопісенного і хорового мистецтва КНУКіМ відбулися презентація бібліографічного покажчика «Об'єднані любов'ю до української пісні» та показ фільму про Студентський народний хор ім. Станіслава Павлюченка «Пісня любові».

У теплій родинній атмосфері Кафедри три години свята промайнули цікаво і весело. Прийшли привітати ювілярів не тільки друзі-викладачі і студенти, а й колишні випускники закладу, нині відомі люди.

Так, колишня вихованка університету, а нині Генеральний консул України в Словацькій республіці, Ольга Бенч зізналася, що невимовно тужить на чужині за українською піснею. І вона доклала всіх зусиль, щоб запросити дорогий серцю хор ім. Павлюченка до Словащини. «Такий хор – найкраща реклама. І може стати візитівкою України в усіх дипломатичних представництвах світу», – зауважила консул. І наостанок вітального слова вона

Народна пісня – матриця українського народу

Під час св'ята

можливість, то допомагатиме в популяризації кафедри у Словащині. «Адже народ наш талановитий саме в пісні, і про це мають знати всюди», – прокиливо сказала пані Бенч.

«Кафедрою соловейків» назвала ювілярів народна артистка України Ніна Матвієнко, професор КНУКіМ, Герой України, і побажала «не бути з'їденою котами», бо ж коли соловейко співає, то заплющує очі, уповні віддаючись пісні. Тож, співайте щиро, але одне око тільки ледь примружуйте. І Ніна Митрофанівна заспівала для присутніх чарівним неповторним сопрано, що упізнаване не перше де-

честь для КНУКіМ мати такого викладача у закладі.

А поважна гостя – заслужений журналіст України, генеральний директор ДП «Національне газетно-журнальне видавництво» Олеся Білаш підкреслила, що з допомогою чудових колективів кафедри фольклору «духовні зерна нашої культури засіваються по всьому світу» і додала: «Якщо ви хочете зрозуміти душу народу, послухайте його пісні».

Отак добрим словом вітали ті, для кого стіни закладу були свого часу за рідну домівку. На вшанування пам'яті покійного попереднього керівника хору

зі студентських уст, адже слава кафедри набула розголосу саме завдяки хору ім. Станіслава Павлюченка. Він навчав своїх учнів співати з душею, пропускати пісню крізь серце. І ось хор (нині під орудою художнього керівника та головного диригента Олени Скопцової, кандидата мистецтвознавства, доцента, лауреата міжнародних конкурсів) на рівних конкурує з професійним – ім. Г. Г. Верьовки, а складається ж зі збірного тембру молодих голосів з усіх куточків України. Отож про пісню весь вечір і була мова...

А ще про презентацію книги «Об'єднані любов'ю до української пісні» із серії «Знаменні дати КНУКіМ». Зробила її упорядник О. О. Скаченко, завідувача сектором методичної роботи наукової бібліотеки КНУКіМ. У виданні висвітлюються 40-річна історія та сьогодення кафедри фольклору народнопісенного та хорового мистецтва, а також подано інформацію про творчу діяльність, автобіографічні довідки та перелік основних наукових публікацій професорсько-викладацького складу, уміщено відомості про випускників, котрі досягли вагомих результатів у професій-

Перед презентацією фільму «Пісня любові» надали слово його режисерові (також випускник КНУКіМ) Олегу Голобородьку. Пан Олег щиро зізнався, як у процесі відбору матеріалу до фільму перейнявся українською піснею, що скрізь тепер наспівує котрусь народну, і це йому подобається.

Почалася демонстрація фільму, і ось на півкадрі у залу стрімко зайшов Михайло Поплавський, який щойно повернувся із закордонного відрядження. Він коротко підсумував усе надбання кафедри і запевнив у перспективах хорового співу: «Це унікальний хор, аналогів якому немає в Україні. Останні роки лінія ректорату полягає в максимальному наборі на факультети народнопісенного виконавства. Кафедра, яка готує національні кадри, має з оптимізмом дивитися в майбутнє!». І на високій ноті побажав, щоб з нами завжди була українська народна пісня. А вже випускники із зали гуртом гукнули: «Будьмо! Будьмо! Будьмо!»... І ми всі, народ-нація, будемо, доки українська пісня линутиме світом, проростаючи із генетичної пам'яті народної душі.